

Právnické Jednoty Moravské
V BRNĚ.

† Konstantin Löffler,

c. k. vrchní zemský soudní rada při c. k. nejvyšším soudě ve Vídni,
rytíř řádu Františka Josefa, člen naší Jednoty,

zemřel ve Vídni dne 31. prosince 1914 ve věku 55 let.

V něm opustil nás navždy jeden z nejvýtečnějších praktických právníků našich. Byl oddán tělem i duší cele svému povolání soudcovskému, jež nejen pojímal, nýbrž také skutečně vykonával s onoho povznešeného stanoviska, na něž úřad soudcovský povznesly a vyzvedly zákonodárství a věda.

Přes to, že soudcovský úřad ho plně po celé dny zaměstnával, nepopřával si jeho bystrý duch oddechu ani mimo úřad. Pilně stopoval právníkou vědu v jejím soudobém vývoji; obzvláštní pak láskou lnul k naší české literatuře právníké, z níž mu nic neušlo a již i sám byl horlivým pěstitel, dbaje při tom pečlivě ryzosti a čistoty naší právníkové mluvy. Své bystrostí a logikou vynikající články uveřejňoval v těchto „Zprávách“, v „Právniku“, v „Obchodním obzoru“, v „Hlídce“ a v „Zemědělské politice“.

Vyzbrojen přebohatými vědomostmi teoretickými vykonával úřad soudcovský s bravurní lehkostí, při tom však se vzácnou pílí a svědomitostí; proto požíval neomezené úcty a vážnosti nejen u svých nadřízených a kolegů, nýbrž u všech, kdož měli příležitost seznati jeho krásnou povahu.

Jest samozřejmo, že soudce tak vzácných vlastností účastňoval se činně právníkého života, jež ve skutek uváděla naše Právnická Jednota. Konal ochotně četné přednášky, jež se zálibou byly vyhledávány, byl po více let (od r. 1904—1908) II. jednatelem Jednoty a spoluredaktorem „Zpráv“ a setrval i napotom ještě po více let ve výboru.

Životním jeho účelem nemohlo býti a nebylo nic jiného, než-li státi se nejvyšším soudcem v naší říši. Cíle toho dosáhl v létě 1914, byv povolán za referenta k c. k. nejvyššímu soudu do Vídně. — Leč krutým osudem zničeno nemilosrdně nejen jeho životní štěstí, nýbrž způsobena jak naší Jednotě, tak českému právníctvu bolestná ztráta, jejíž dosah sotva lze vystihnouti.

Jemu i jeho práci právnické budiž přána nehynoucí, věčná paměť!

Paběrky z řízení revisního.

Sebral a podává K. Flieder, dvorní rada nejvyššího soudního a kasačního dvoru ve Vídni.

Dalekosáhlý rozdíl mezi řízením odvolacím a dovolacím nastínil jsem ve svém v tomto časopise (sešit č. 2. a 3. z r. 1912) uveřejněném pojednání pod názvem: dovolací důvod omylného právního posouzení věci.¹⁾

I nyní, kde možnost a přípustnost revise s ohledem na hodnotu sporného předmětu cís. nařízením ze dne 1. června 1914, č. 118 ř. z. v základě § 14. státního základního zákona z 21. prosince 1867, č. 141 ř. z. vydaným podstatně byla omezena, dlužno na tom trvati, že obor působnosti nejvyšší soudní instance ve sporech občanských byl taxativním uvedením dovolacích důvodů v § 503. c. s. ř. pod č. 1. až 4. vytknutých přesně označen.

Nelze, než dosti a dosti často vytknouti, opakovati, že nejvyšší soud není povolán, aby skutečnosti zjišťoval a tyto odvolacím soudem zjištěné přezkoumával a to ani pak, kdyby uvažování důkazů a nalezení pravdy po stránce skutkové nezdálo se mu býti správným.²⁾

¹⁾ Pojednání toto, které vyšlo také jako samostatný spisek, došlo posouzení v Právnických Rozhledech jich redaktorem Drem. Boučkem z r. 1912 a v Právniku z r. 1912 na str. 902, 903.

Tam učiněna mi výtká, že opravný prostředek revise dle mého vyličení představuje sice nádhernou budovu, než s tak úzkým vstupem, že málo komu se podaří do ní se dostat. K tomu podotýkám, že vzal jsem na se úkol vyložití podstatu určitého revisního důvodu (č. 4. § 503.) na základě platného práva. Kde skutková zjištění jsou straně nepříznivá, pak ovšem úspěch revise je minimální, poněvadž zpravidla nepohybuje se v mezích důvodů dovolacích, zákonem uznaných. Takové revisi by vstup do onoho paláce měl vůbec býti zamezen. Je-li ale předmětem revise otázka právní, o které rozhodovati je nejvyšší soud v poslední řadě povolán — a řešení právních otázek je jeho prvním a nejdůležitějším úkolem — pak zákon poskytuje možnost, by se každé oprávněné dovolání uplatnilo, a takovému je dojísta otevřena brána dokořán.

²⁾ Na důležitost činnosti soudce prvního v příčině skutkového zjišťování poukazuje se v literatuře napořád a bez ustání. Tak nalezáme nejno-